SĂRBĂTOAREA STUDENȚIMII

(Urmare din pag. I-a)

Un aspect al tribunei in timpul solemnității

Dela dreapta la stânga, d-nii : prof. Tr. Brăileanu, ministrul educației naționale ; Viorel Trifa, președintele Uniunii naționale a studenților creștini români ; Horia Sima Comandantul mișcării legionare și vice-președinte al consiliului de miniștri și Valeriu Neagoe, președintele Centrului studențesc București

Asistența

Din sală — în afară de delegațiile germană și italiană, conduse de d-nii Fr. Roenberger și Valseriatti — notăm prezența d-lor miniștri Mihai Antonescu, Alexandru Constant, Corneliu Georgescu, Papanace, general Pantazi, Petra ; de asemenea d-nii : Radu Mironovici, comandant al Bunei Vestiri, prefectul poliției Capitalei; părinții Georgescu-Edineți, duhovnicul studenților ; general Gh. Băgulescu, avocat Fănică Anastasescu, Andrei Ionescu, ing. Horodniceanu, conducătorul centrului legionar de studii și documentare; Victor Medrea, directorul general al presei ; prof. Chirnoagă, rectorul Școalei Politehnice; avocat Moise Lefter, inginer Virgil Ionescu, avocat Al. Vergatti, șeful contenciosului legionar; d-na Liana Traian Cotiga, Aristotel Gheorghiu, prof. Radu Meitani, Paul Costin Deleanu, Radu Gyr, directorul general al teatrelor și operelor; Nellu Mânzatu, directorul general al societății române de Radiodifuziune; dr. Gh. Sârbulescu, subdirectorul general al Asigurărilor sociale; magistrat N. Dragoș, Titi Cristescu, prof. Făcăoaru, directorul general al învățământului superior ; Manole Stroici, conducătorul sportului românesc; Popescu-Buzău și ing. N. Smărăndescu, secretari generali de ministere; ing. N. Stăpânoiu și Lauric Tălnaru, foști vicepreședinți ai Uniunii naționale a studenților creștini români; prof. Coriolan Matei, ing. Traian Boeru, prof. N. Popp, dr. Nicolae Roșu, dr. Rudeanu, Dumitrescu-Argeș, fost președinte al U. N. S. C. R.-ului; dr. Coriolan Bucur, dr. Adrian Ionescu, Mușetescu, secretarul general al universității ; D. Garibaldi, președintele Camerei de comerț din Capitală, etc.

In primele bănci au luat loc mulți profesori de universitate, împreună cu decanii facultăților. Dintr'o scurtă privire notăm pe d-nii : prof. arh. C. Iotzu, prof. dr. Petre Tomescu, prof. dr. Al. Vechiu, prof. dr. N. Dumitrescu, prof. Marin Mazilescu, prof. dr. G. Pamfil, prof. Al. Otetelișanu, prof. Marcu ș. a., decani de facultate, precum și membrii consiliului U. N. S. C. R.-ului.

Pentru cei morți

Deschizând ședința solemnă, d. VIOREL TRIFA, președintele U. N. S. C. R.-ului, dă cuvântul camaradului VALERIU NEAGOE, președintele Centrului studențesc București.

Sărbătorirea lui 10 Decembrie din acest an — spune d-sa — ne îndreaptă mai întâi gândurile către camarazii noștri studenți și foști conducători ai lor, căzuți alături de Căpitan pentru înfăptuirea României legionare.

Salutând legionărește, toți cei de față ascultă încremeniți vomelnicul ce pare fără de sfârșit, al studenților asasinați pentru dărzenia credinței lor.

Primul nume care răsună, este acela al lui Ionel Moța. Urmează Nicadorii, Decemvirii, foștii președinți ai Uniunii naționale a studenților creștini români, ai centrelor studențești și societăților studențești, numele tuturor studenților morți pentru dreapta lor credință și ale celor ce formau echipa Miti Dumitrescu.

Pentru fiecare, sala întreagă, ca unul singur, rostește :

— „Prezent".

Flămând, în legiune

„Cei ce-au căzut uciși de gloanțele dușmane

„Păsesc în rând cu cei ce au rămas".

Când se rostește ultimul nume din lungul șir al martirilor studențimii noastre — un medicinist din echipa ce-a sancționat călăul de tristă memorie Armand Călinescu — un cor general intonează cu pietate și cu lacrimi în ochi

— Imnul legionarilor căzuți.

CUVÂNTUL DE DESCHIDERE AL CAMARADULUI VIOREL TRIFA, PREȘEDINTELE U.N.S.C.R-ULUI

D. VIOREL TRIFA, președintele Uniunii naționale a studenților creștini români, luând după aceea cuvântul, a rostit următoarele:

CAMARAZI.

In mijlocul nostru se găsesc în afară de oaspeții români și delegați din partea studențimii germane și italiene. Ii salut în numele studențimii române și le mulțumesc pentru prezența lor între noi, zicându-le: Bun venit!

D. doctor Franz Roenenberger ne aduce salutul studențimei germane.

In numele studențimii germane și italiene.— Cuvântul d-lui Franz Roenenberger

Sunt fericit să aduc studențimii române salutul studențimii germaniei național-socialiste.

Cu acest prilej gândul nostru se îndreaptă în primul rând către Căpitan, al cărui martiriu în lupta dv., naționalistă, este cunoscut tuturor.

Suntem bucuroși că această colaborare germano-română este din nou îndrumată pe căile ei tradiționale grație Mișcării Legionare.

Trăiască Legiunea și Căpitanul !

Corul studențimii legionare intonează „Horst Wessel".

Cuvântul d-lui Valseriati in numele tineretului universitar italian

CAMARAZI STUDENȚI AI ROMANIEI LEGIONARE

Vin să vă aduc salutul tineretul universitar italian, întrucât studențimea italiană simte deosebită simpatie pentru tineretul român, care merge paralel cu al nostru, în opera lui de renaștere.

Ca și voi, am crezut și noi în Căpitanul vostru și în idealurile lui naționaliste. Eu vă asigur că Italia și studențimea italiană are deplină încredere în voi și în destinul vostru. Noi suntem siguri că până la urmă, în cadrul Mișcării Legionare, România va ieși victorioasă.

Cuvântarea d-sale este încheiată cu „Giovinezza".

Cuvântarea d-lui Viorel Trifa, președintele Uniunii naționale a studenților creștini români

D. VIOREL TRIFA, președintele Uniunii naționale a studenților creștini români, a rostit apoi prima cuvântare după salutul celor două studențimi : germană și italiană.

Camarazi !

Sărbătorim ziua de 10 Decembrie într'un Stat Legionar. Este acesta un punct la care am ajuns după fapte, atuncea va avea să scrie un capitol important : lupta studențimii române creștine timp de 18 ani.

In toată această vreme studențimea română creștină a fost un corp organizat și a fost mai ales un corp care întotdeauna a luptat. Pentrucă așa am înțeles noi misiunea noastră: de luptători ai unui neam.

Ceeace caracterizează acțiunile studențești în cei 18 ani de până acum este în primul rând antisemitismul; în al doilea rând, este lupta împotriva fostelor clase conducătoare; și în al treia rând adeziunea totală pentru Căpitan.

Studentul român a fost antisemit nu pentrucă a citit într'o carte că trebue să fie împotriva jidanilor, ci pentrucă a simțit că nu mai poate trăi în țara lui. Dacă dela 1922 încoace au fost studenții noștri antisemiți, aceasta a fost din cauza acestei tragedii românești, că atunci când plecați dela sate, jecmăniți de jidani, s'au găsit la orașe din nou jecmăniți de jidani. Și a trebuit atunci să se ridice să spună : Aceasta nu se mai poate !

Aceasta a însemnat antisemitismul. Dar, mai mult, studențimea nu s'a mărginit a striga pe străzi : Jos jidanii !, ci studențimea s'a gândit în acelaș timp cum se poate crea o soartă mai bună Neamului Românesc.

Și avea și dreptul s'o facă, pentrucă noi eram mereu loviți. Mulți dintre ai noștri cădeau răpuși de gloanțe. Și atunci și-au zis : ce are să lasă trebuie să fie o Românie mai bună, așa cum au visat-o strămoșii noștri.

Dar cu timpul ei au fost nevoiți să constate că treburile în stat merg tot mai rău și atunci a început lupta împotriva clasei conducătoare, care n'avea nimic comun cu poporul.

Acesta este duhul sănătos dela țară, care venea să imprime mișcării studențești din România o notă nouă, o notă revoluționară. Dar nici aceasta nu era destul.

Dacă această luptă împotriva clasei conducătoare avea să reușească sau nu, eu nu știu; a apărut însă în istorie Căpitanul și ne-a dat o linie nouă: pe aicea trebuie să mergeți, împreună, ca să puteți realiza totul.

De aceea, al treilea caracter al Mișcării tineretului a fost adeziunea totală pentru Căpitan. Măndria vieții noastre este că ne-am atașat total Căpitanului și când a fost în închisori și când a fost omorît ; în permanență am rămas pe linia trasată de el. Adeziuni cu rezerve nu au fost în viața noastră. Cămăși jumătate verzi, jumătate de altă culoare nu au fost în viața studențimii.

Noi am fost veșnic aceiași. Desigur că lucrul acesta ne-a atras ura clasei conducătoare. Desigur că lucrul acesta ne-a adus în situația ca noi să ne vedem în propria noastră țară dușmani ai acestei țări, — așa cum nimeni dintre dumneavoastră n'a putut s'o creadă.

Si au început fel de fel de sisteme, mai întâiu în mod direct, apoi indirect.

Ne-au dat conducătorii țării o educație falsă. Generația dinaintea noastră ne-a dat de multe ori carte; dar România avea nevoie și de caractere. In adevăr, noi am vrut să clădim și altceva.

Ori clasa conducătoare de atunci vroia să facă din noi niște simpli hârțogari.

De aceea noi am căutat să venim cu un tip de om nou care să poată apoi să conducă această țară. Mai mult încă, această clasă conducătoare a vrut să ne cumpere ; dar nici aceasta nu s'a putut, pentrucă linia Căpitanului, în afară de propria noastră voință, ne ținea acolo unde trebuia să rămânem.

Au trecut atunci la extirparea noastră și au omorît mai întâiu pe Căpitan, apoi pe cei mai buni dintre ai noștri. Dintre conducătorii studențimii nu mai trăește astăzi nimeni. Toți au fost omoriți. Ați auzit citindu-vi-se lista câtorva camarazi. Nu sunt chiar toți, sunt și mulți alții; căci s'a vrut ca prin moartea lor să se distrugă ideia.

Rezultatul ? Rezultatul este că noi sărbătorim astăzi Zece Decembrie în Statul Legionar. Rezultatul este că ei nu mai sunt aici, iar noi am ajuns unde suntem ; și nu suntem prin vrerea lor, ci prin necesitatea istorică și prin voința noastră de a fi.

Am ajuns într'un Stat Legionar, într'o situație atât de tragică cum nimeni nu și-a putut închipui. Noi studenții nu mai avem șefi ; noi studenții trebue să ne refacem astăzi totul; nimic nu am găsit din tot ce aveam, după prigoana din anul 1938, 1939 și 1940; nimic din organizațiile studențești ; totul a fost distrus. Căminele închise, drapele arse, totul a fost închis și sigilat.

Dar un lucru nu s'a putut sigila : credința noastră în biruință. Am ajuns într'adevăr în Statul Legionar, dar fără Căpitan. Niciodată nu s'au gândit d-nii aceștia că Neamul Românesc este capabil să dea mereu alți Căpitani.

Iată-ne, deci, peste voința lor, cu șefii noștri. Iată-ne deci într'un Stat Legionar, pe care noi l-am visat, pe care noi l-am vrut, pentru care am luptat și pentru care ei desigur n'au avut decât zâmbete de ironie. Iată din nou un Comandant. Iată în fruntea noastră conducând un General. Și iată din nou o țară plină de cămăși verzi.

O identificare totală s'a și făcut între Stat și Mișcarea Legionară. Trebue deci s'o știe d-nii care astăzi mai cred încă că acest Stat Legionar ar fi venit pentru o perioadă.

Trebue să știe aceștia că orice lovitură pe care o vor da Mișcării sau Șefului ei va trebui să treacă peste cadavrele noastre. Și ele vor fi, dacă va fi nevoie, atât de multe, încât niciodată ei nu vor putea trece fără să nu se împiedice.

Aceasta și pentru un alt motiv, pentru motivul că noi avem aici o misiune de împlinit. In spatele nostru stau șiruri multe de morți, cari au murit cu credința că vor realiza ceva din ceeace au visat ei.

Noi avem un testament peste care nu putem trece nici cu vrerea noastră, nici a altora. Noi avem un testament dela morții noștri scumpi din care nu cedăm nici o iotă.

Misiunea noastră a celor de astăzi este să mergem hotăriți pe această linie a înaintașilor noștri. Să fim noi mai departe permanenții revoluționari ai României.

Misiunea noastră este să creem din acest corp studențesc un corp de elită, să facem ca aici să se pregătească conducătorii de mâine, să facem ca din bibliotecă și de pe terenul de luptă să iasă conducătorii adevărați ai României.

Iată de ce Statul Legionar va trebui să capete o tot mai mare amploare. Nu avem nevoie pentru aceasta de un număr mare și nici de cămăși verzi îmbrăcate de azi pe mâine, ci avem nevoie de oameni cari să știe să conducă în spiritul Căpitanului.

In acest spirit sărbătorim noi astăzi ziua de 10 Decembrie. La acest lucru ne-am gândit, acesta vrem să-l realizăm și cred că sub comanda Comandantului nostru Horia Sima și sub conducerea Generalului nostru d. Ion Antonescu, vom izbuti să facem din România o țară „Ca Soarele sfânt de pe Cer".

Cuvântarea d-lui Dumitru Grozea, comandantul corpului muncitoresc legionar

Domnule comandant,
Camarazi studenți,
Camarazi muncitori,

Dușmanii neamului românesc și ai strămoșilor noastre credințe, urmărind totdeauna desbinarea neamului și distrugerea completă a patriei, au izbutit să ridice între muncitori și studenții români creștini un zid uriaș, care ne-a despărțit zeci de ani, prin învrăjbiri iudeo-masonice și lupte între frați. Este o metodă care duce popoarele la năruire sigură.

Prin dumnezeiasca înțelepciune, țăria și lupta dârză a Căpitanului nostru, la 10 Decembrie 1936, când s'a săvârșit cea dintâi înțelegere și unire între muncitorime și studențimea românească, zidul de ură și de mizerie s'a prăbușit în pulbere la pământ.

Astăzi această unire, stropită cu sângele muceniciei noastre comune, este de granit.

Ne-au unit chinurile pe care le-am suferit împreună în beciurile polițiilor și în celulele temnițelor. Ne-au unit lacrimile mamelor noastre care își frângeau neputincioase mâinile de gratiile închisorilor și polițiilor. Ne-au unit sângele pe care l-am vărsat împreună pentru dreapta credință și sfânta noastră biruință. Ne-au unit trupurile ciuruite de gloanțe ale studenților și muncitorilor, svârlite câinește în aceleași șanțuri sau aruncate hoțește în gropile din mijlocul târgurilor. Ne-au unit crucile înfrățite în aceleași cimitire legionare, ne-a unit duhul blestemat care ne-a ars frații în același cuptor diavolesc. Ne-au unit aceleași văluri de doliu care flutură pe chipul gârbovitelor noastre mame.

Pe frunțile nemângâiatelor sotii, pe ochii îngrozitelor noastre surori, pe fețele sărmanilor orfani ai muncitorilor și ai intelectualilor legionari uciși mișelește în prigoană, la căpătâiele de veci ale studenților și muncitorilor căzuți pentru Legiune și Căpitan, este același plâns; se murmură aceiași rugăciune și clocotește aceiași revoltă.

In ceasul Invierii si al biruinței, mâna care scrie și mâna care bate nicovala s'au găsit inclestate pe același steag, pe aceiaș spadă : Steagul Legiunii și spada Arhanghelului Mihail.

Ne-au unit totul și de aceia nu ne mai poate despărți nici tunetul, nici trăsnetul, nici focul, nici apa, iar moartea ne va găsi strâns uniți în jurul comandantului nostru Horia Sima.

Camarazi,

In acest prim 10 Decembrie al biruinței noastre să jurăm că unirea noastră este indistructibilă și veșnică, asemenea duhului Căpitanului și duhurilor tuturor studenților și muncitorilor morți pentru Legiune și în credința legionară. Să jurăm și să pornim cântând la muncă, la luptă și la victorie.

Trăiască Legiunea și Căpitanul !

Trăiască comandantul nostru Horia Sima !

Trăiască România Legionară !

CUVÂNTAREA D-LUI HORIA SIMA,

COMANDANTUL MIȘCĂRII LEGIONARE ȘI VICE-PREȘEDINTE AL CONSILIULUI DE MINIȘTRI

D. Horia Sima, comandantul mișcării legionare și vice președinte al consiliului de miniștri, a vorbit cel din urmă :

DOMNILOR STUDENȚI,
CAMARAZI,

Acest 10 Decembrie îl sărbătorește studențimea într'un cadru și o atmosferă cu totul deosebite de cele anterioare.

Altădată, guverne străine de sufletul poporului nostru, împiedecau, prin mijloace bine cunoscute, libera manifestare a studențimii, aducând ca justificare nevoia de a apăra o ordine, de nimeni amenințată, și un Stat care de douăzeci de ani a fost într'un continuu război cu națiа.

Această ostilitate împotriva studențimii s'a înăsprit în ultimii ani și a culminat cu prigoana din 1938, când numele de student a fost asimilat, în concepția de guvernare a regimului dispărut, cu acela de infractor permanent al Statului, pentrucă studențimea a refuzat să se încadreze într'o ordine impusă de sus și pentrucă a participat cu toate forțele, până la epuizare, în lupta în care se afla angajată pe viață și pe moarte Mișcarea Legionară.

Astăzi studențimea comemorează în libertate împlinirea unui ideal, care de douăzeci de ani i-a angajat puterile ei creiatoare și care încheie o etapă glorioasă de lupte pe linia destinului legionar.

Națiunea întreagă, după un lung drum de rătăciri, recunoaște acum în lupta studențimii române propriile sale aspirații, spre o lume de dreptate și omenie, iar tineretul care ani dearândul a fost considerat neserios, lipsit de simț politic și ușor de influențat, astăzi capătă o strălucită confirmare a concepției lui politice și spirituale pentru care a suferit și s'a jertfit.

Indată după război, în plin entusiasmul României Mari, numai sufletul studențimii a întrezărit primejdiile care amenințau viitorul Patriei noastre și a vibrat la fenomenul de descompunere morală a nației românești sub acțiunea iudeo-masoneriei, care, prin adâncire, nu putea să ducă decât la un desnodământ fatal pentru țară.

O mie nouă sute optsprezece ne-a adus unitatea teritorială. Odată cu această unitate, idealul, care a dat sens de viață și a însuflețit atâtea generații, a dispărut și a intrat în istorie.

O falsă concepție care s'a ivit, îndată după război, predica, în locul idealului ajuns, o atitudine defensivă a unor oameni cuminți, care nu mai au nimic de revendicat și a căror misiune se limitează la păstrarea unei situații câștigate. S'a uitat însă de acei care țineau asemenea lecții de naționalism inofensiv, că unitatea teritorială nu atrage dela sine și unitatea spirituală a unui popor, singura hotărîtoare pentru destinul ei istoric.

Insă această unitate națională nu se putea realiza decât prin proectarea, în depărtările veacului nostru, a unui nou ideal destul de luminos și de mare ca să poată înmănunchia toate eforturile națiunii noastre.

Tocmai în acest moment critic al istoriei românești, când se consumase un ideal, clasa noastră conducătoare nu a fost capabilă să intervină, și prin absența ei, și-a dovedit slăbiciunea și decadența.

Dacă și înainte de război au existat masonerie și masoni, pătura conducătoare a țării, conștientă și naționalistă, a utilizat aceste forțe, care dominau atunci în lume, pe care le impuneau conjunctura internațională, pentru interesele țării lor.

Dela război încoace însă s'a petrecut un fenomen de subplantare a păturei noastre conducătoare, o înlăturare pe nesimțite a elementelor legate de pământ și de sufletul Patriei și înlocuirea lor cu alte elemente de structură cosmopolită, care au aservit și utilizat Statul românesc, cu toate resursele lui, pentru puterea mondială a iudeo-masoneriei.

Numai așa se explică că, din pătura noastră conducătoare, la un moment dat, a putut să se ridice și să domine această excrescență abominabilă a genului uman, această întrupare a tot ce poate fi mai odios și criminal în omenire: Armand Călinescu.

Intrebăm oamenii din lumea veche: unde mergeați ? Și care era idealul vostru politic și spiritual ? Și vă răspund foarte simplu: N'aveați nici un ideal, pentrucă o anumită tehnică a îmbogățirilor rapide nu poate constitui un ideal, iar drumul vostru era fără orizont.

De atâtea ori am fost îndoctrinați că idealul României s'a împlinit și că acum n'avem decât să ne apărăm frontierele, fără să știți că un popor, care nu dorește nimic nou, care se mulțumește să consume din ceeace a câștigat, e condamnat morții.

Frontierele unei țări se mențin prin forța lăuntrică a unui popor și, când această forță lipsește, ele se prăbușesc.

La noi a existat această putere a sufletului românesc, dar voi v'ați pus deacurmezișul ei și ați încercat prin toate mijloacele, de la persuasiune până la asasinat, să o nimiciți.

Ați reușit să dărâmați frontierele țării, dar n'ați reușit să nimiciți această forță: Mișcarea Legionară. Tot atacul concentric al iudeo-masoneriei n'a putut stinge flacăra unei credințe, mare atât prin puterea ei de ofensivă cât și prin puterea ei de rezistență.

N'ați avut un ideal atunci, și vă repet acum întrebarea, dacă aveți acum un ideal, s'au v'ați făcut ideal din dispariția regimului legionar ?

E adevărat că e pe cale să dispară lumea consiliilor de administrație, a jafului din averea Statului, a fondurilor secrete, a exploatării țăranilor, muncitorilor și intelectualilor, e pe cale să dispară lumea hrubelor masonice, lumea celor care se simțeau atât de bine în tovărășia rentabilă a iudeilor.

Insă, acelora care profetizează prăbușirea țării sub conducerea regimului legionar, le răspund că nu se poate prăbuși, pentrucă astăzi însăși țara conduce.

Observatorul obiectiv poate să constate apoi, în lumea aceasta veche, o susceptibilitate aproape maladivă, ori de câteori se întâmplă, chiar și cea mai neînsemnată călcare a unui text de regulament. De unde a apărut acest simț excesiv de legalitate și dreptate ? Să fie succesul regimului legionar care i-a schimbat atât de repede? Dece nu s'a manifestat înainte, când trupurile legionarilor zăceau asvârlite pe străzi ?

Oamenii mîilor de ilegalități și crime cer dela legionari să fie sfinți și zei, după ce ne-au ucis conducătorul care singur putea să-i ierte și după ce douăzeci de ani acest tineret a fost umilit și răstignit.

Știm că și acum sunt mulți dintre aceia care regretă că n'au fost împușcați zeci de mii în loc de o mie și că în adâncul conștiinței lor mai nădăjduesc într'o revenire a vremii, în care să perfecteze opera de nimicire a tineretului și să transforme din nou o țară liberă într'o țară de iloți și un neam mândru într'un neam umilit.

In fața acestei lumi care părăsise pozițiile înaintate ale neamului nostru și care se aliase cu dușmanii împotriva intereselor Patriei, s'a ridicat studențimea ca să apere pe românii lăsați în părăsire și să lupte pentru integrarea lor în drepturile pierdute.

In decursul celor douăzeci de ani de luptă, care au înfrățit generații de studenți prin credință în același ideal, se pot distinge două perioade: Dela 1919 până la 1927, epoca de vibrație colectivă a studențimii în fața primejdiei comuniste și jidovești. Dela 1927 și până astăzi, perioada de reacțiune organizată a studențimii în Mișcarea Legionară, sub comanda Căpitanului.

Studențimea a format osatura Mișcării Legionare. Din mijlocul studențimei s'au recrutat elementele principale de luptă și apoi cadrele cele mai de seamă ale ei.

In decursul marei prigoane, studențimea legionară a dus greul războiului, a pierdut o mare parte din elita conducătoare, dar contribuția ei de jertfă și eroism a fost decisivă pentru biruința Mișcării Legionare.

Zece Decembrie în acest an încheie o etapă, dar nu poate să însemne pentru studențime un sfârșit glorios, ci numai un punct de plecare pentru noui cuceriri.

Căpitanul nu ne-a lăsat un program care se poate consuma, ci o linie, un dinamism al sufletelor care pleacă dela naționalism și năzuește spre perfecțiunea omenească.

Studențimea a precedat întotdeauna cu ideile și luptele sale în ultimii douăzeci de ani istoria poporului nostru.

Astăzi, când s'a realizat Statul Legionar, pentru care am suferit și s'au jertfit atâți studenți, ea nu poate să abdice dela rolul ei de precursor al marilor năzuințe ale poporului nostru și să-și restrângă activitatea la un sector în cadrul Mișcării sau al Statului Legionar.

Un aspect al sălii: In timp ce se dă raportul d-lui Horia Sima, Comandantul mișcării legionare

Noul ideal și obiectiv al studențimei

Studențimea trebue să aibă un nou ideal și un nou obiectiv pe linia de spiritualitate a Mișcării Legionare. Ea trebue să anticipeze, ceiace poporul nostru crescut acum în duhul legionar, va trebui să realizeze mai târziu.

Poate că ați fi seduși să vă gândiți — studenți și camarazi — la obiectivul refacerii țării, care e atât de imediat și material. Studențimea însă nu poate să-și limiteze activitatea, în a întovărăși credincioși o acțiune de Stat, care frământă azi toate spiritele. Ea nu poate lipsi dela marea bătălie; dar misiunea ei e cu mult mai îndepărtată.

Obiectivul la care vă gândiți este minor pentru voi.

Astăzi, o națiune nu trăește numai prin mărimea teritoriului, ci mai ales prin puterea ei de participare la clădirea Europei noui. Misiunea voastră este să fiți precursorii unei probleme de generație europeană în țara noastră, care nu poate fi decât de structură națională, cu tendințe universale. Europa nouă a veacului al douăzecilea se clădește pe mișcările naționaliste de pretutindeni, între care există strânse afinități spirituale și un trecut comun de lupte și de jertfe pentru aceleași idei.

Națiunea română și cu ea Mișcarea Legionară vă investește astăzi cu această nouă misiune, după ce ați câștigat toate bătăliile de până acum: să luptați, alături de tineretul revoluțiilor naționaliste din întreaga lume, pentru înfăptuirea Europei noui, până la biruința finală.

*

Cuvântarea d-lui Horia Sima a fost încheiată de puternice urale.

Din piepturile tuturor a răsunat apoi „Urlă dușmanii", cântecul îndrăgit de Căpitan odată cu construirea Casei de adăpost legionare de pe muntele Rarău.

S'a intonat, după aceea, „Trăiască Regele".

Manifestația făcută de studențime d-lui general Antonescu

Sărbătorirea zilei de 10 Decembrie sfârșindu-se, d. *Viorel Trifa*, președintele U. N. S. C. R.-ului, a rostit următoarele :

Programul nostru terminându-se mulțumesc tuturor celor care ne-au onorat cu prezența lor aici. Noi studenții am fi dorit însă să avem în mijlocul nostru pe d. general Antonescu, conducătorul statului român.

D. general fiind ocupat cu treburile de stat, regretă că n'a putut să participe la această înălțătoare sărbătoare a noastră și de aceia vom merge cu toții în corpore la Domnia Sa acasă, să-i aducem salutul nostru.

*

Părăsind sala de festivități a „Casei Studențești", cămășile verzi universitare au format o imensă coloană de mars, parcurgând Bulevardele Elisabeta, Brătianu, Take Ionescu, Lascăr Catargi și piața Victoriei.

O impunătoare manifestație de simpatie și respect făcută Conducătorului statului, l-a adus pe domnul general Antonescu în mijlocul studențimii.

Camaradul Viorel Trifa i-a mulțumit pentru toată dragostea ce poartă studențimii reinoindu-i sentimentele de dragoste ale acesteia. In același timp l-a asigurat că studențimea română va ști și mai departe să-și facă datoria pentru propășirea patriei.

Mulțumind pentru atașamentul ce-i dovedește d. general Ion Antonescu conducătorul statului a arătat că studențimea poate fi sigură de grija ce-i poartă, care este în definitiv grija țării.

*

In chip impunător, alături de conducători și de înalții demnitari ai statului, așa s'a încheiat primul 10 Decembrie neîncătușat.

MIRCEA MIRESCU

Militarizarea instituțiunilor și întreprinderilor de stat și particulare

Textul decretului lege

Monitorul Oficial de eri a publicat următorul decret-lege privitor la militarizarea instituțiilor și întreprinderilor de Stat și particulare:

ART. 1. — Orice instituție sau întreprindere, de Stat sau particulară, poate fi militarizată oricând interesele superioare ale Statului ar cere.

ART. 2. — Prin militarizare se înțelege punerea sub regim de control, disciplină și jurisdicțiune militară, a instituțiilor și întreprinderilor de Stat sau particulare, precum și a întregului personal al acestora, care va fi socotit rechiziționat.

ART. 3. — Pe timpul cât instituțiile și întreprinderile sunt militarizate, ierarhia și salarizarea întregului personal rămân acelea stabilite prin legile, regulamentele, statutele sau dispozițiunile interioare de organizare ale instituției sau întreprinderii respective, oricare ar fi situația pe care personalul o are în armată, și indiferent dacă acesta face sau nu parte din elementele armatei.

ART. 4. — Pe timpul militarizării, întregul personal al instituției sau întreprinderii militarizate va purta la îmbrăcămintea obișnuită, pe brațul stâng, o brasardă de culoare kaki, lată de 10 cm., cu inițialele sau emblema instituției sau întreprinderii respective.

ART. 5. — Instituțiile și întreprinderile militarizate se află, pe timpul militarizării, sub controlul Marelui Stat Major, exercitat direct sau prin organe militare anume destinate.

Asigurarea ordinei, disciplinei și pazei instituției sau întreprinderii militarizate se poate face, la nevoe, printr'un comandant militar și garda necesară.

ART. 6. — Personalul militarizat este supus, pentru orice abateri derivând direct din serviciile ce îi sunt încredințate sau săvârșite cu prilejul acestor servicii, disciplinei și jurisdicției militare.

Aplicarea măsurilor disciplinare, precum și întocmirea actelor de trimitere în judecată revin organelor militare de control.

ART. 7. — Stabilirea instituțiilor și întreprinderilor care se militarizează, durata militarizării și organul militar de control se fixează prin Decret.

ART. 8. — Orice alte dispoziții contrarii prezentului Decret-Lege sunt și rămân abrogate.

Dat în București, la 10 Decembrie 1940.

Raportul d-lor miniștri

DOMNULE GENERAL,

Conform decretelor-legi Nr. 3052 din 5 Septembrie și 3072 din 7 Septembrie 1940, avem onoare a vă înainta pentru aprobarea și semnătura domniei-voastre, alăturatul decret-lege relativ la militarizarea instituțiilor și întreprinderilor de stat și particulare.

Pentru asigurarea funcționării instituțiilor și întreprinderilor de stat și particulare, care lucrează pentru apărarea națională sau contribue la menținerea ordinei în stat, este nevoie ca acestea să poată fi militarizate, oricând interesele superioare de stat ar impune.

In acest scop s'a întocmit alăturatul proect de decret-lege.

Primiți, vă rugăm, domnule general, asigurarea înaltei noastre considerațiuni.

Ministrul afacerilor interne, general *Petrovicescu.*

Ministrul lucrărilor publice și comunicațiilor, *Ion Protopopescu.*

Ministrul economiei naționale, *Mircea Cancicov.*

Ministrul coordonării și statului major economic, *N. Dragomir.*

Ministrul justiției,
Mihai A. Antonescu.